

mož mi je ponudil, da mi dá na razpolago sobico in vso hrano, vse zastonj, če hočem. Lahko si misliš, da sem ga objel od veselja in hvaležnosti. Z novim pogumom sem se lotil dela — v tretje. V tretje rado gre! pravi sicer naš pregovor, in potemtakem bi moral zopet pasti. A glej! Danes sem delal zopet izpit, v tretje, in ga naredil — z odliko!¹⁾

Tu prijatelj umolkne; jaz pa sem mu pristrčno stisnil roko ter mu čestital, želeč, da bi ostale izpite naredil tudi tako dobro ¹⁾.

¹⁾ To se je v resnici tudi zgodilo. Vmes se je razvilo že nekoliko romana, a o tem molčim, da mi ne poreče prijatelj, da sem indiskreten. Danes je Žarko doktor iuris, delaven odvetnik in resničen pri-

Večer nama je minil v najboljši volji. Za tisti hip sem celó jaz pozabil, da me čaka v kratkem tudi nekaj tacega, kar se imenuje „izpit“. Strinjala pa sva se popolnoma v tem, da nikdar obupati! in da veliko zmore človeka trdna volja in — last not least — molitev!

Snočni razgovor me je prijetno razvedril. Danes sem mnogo boljše volje. Per aspera ad astra! Zdravi!

Vaš

Ivan.

jatelj slovenskega naroda. Blagor kmetskega ljudstva mu je zlasti pri srcu. Bog ga živi!

Op. priobčevavčeva.

Oj, vi lesi . . .

Oj, vi lesi, moji lesi,
vi ste spet zeleni vsi,
oj, vi lesi, v vaših vrhih
zopet vse šumi.

Vse šušti prelepe bajke
sèm iz davnih dni,
sèm iz čarobne mladosti
krasnih, jasnih dni . . .

In te ptice sladkokljune
isto pesem vse žgolé
o sladkosti, o radosti,
ki navdaja jim srcé.

In ne vem — kot da bi jokal,
me skeli oko,
in ne vem — kot da bi ljubil,
mi pri srcu je tesno . . .

Ivo Danič.

Ali jaz bi rad razjasnil . . .

Ali jaz bi rad razjasnil
tvoj obrazek bled in tih,
kakor veter rad bi dahnil
vanj veselja dih.

Ali ti kot slak pred solncem
skrivaš mi obrazek svoj,
kakor slak oči zapiraš,
ko jih išče pogled moj . . .

Te oči so tvoje take
kakor tiste rožice,
ki dobimo jih v spominčke,
in so modre kože.

Te oči so tvoje take —
kar v daljavo gledajo
kot spominčice, ki žitja,
nič se ne zavedajo . . .

Ivo Danič.